

Tôi sợ lắm khi đọc lời Cáo Phó

Tôi sợ lắm khi đọc lời Cáo Phó,
Bởi vì tôi không muốn bạn tôi đi.
Bạn thân tôi là những bạn cố tri,
Là “chất xám” mà quê mình cần thiết.

Bạn tôi đây – là anh hùng dũng liệt,
Sau ba mươi[1] mà vẫn cứ gan lì.
“Dân nhà binh” nên chẳng sợ thứ chi.
Dù cho đó là cán binh Cộng sản.

“Bọn Cộng sản thớ gì mà ta ngán?
Nó mánh mung nên tưởng bỏ vào đây.
Vào đây rồi thì chúng phải phan thây,
Nghe lời ‘Bác’ nên bây giờ ân hận.”

Bạn tôi đây, những người hùng Quốc Hận.
Vẫn hiên ngang chịu cùm kẹp đọa đày.
Dù biết rằng anh chẳng có ngày mai,
Nhưng chiến sĩ há lẽ nào nhục chí?

Tôi nể bạn vì tôi đã ích kỷ,
Đêm ba mươi tìm cách vượt trùng dương.
Tôi ra đi mà chẳng chút luyến thương,
Vì sợ hãi nên thân mình hèn nhát!

Dù đã được tự do nhờ vượt thoát,
Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ăn năn.
Khi tuổi già càng cảm thấy khó khăn,
Vì sức khỏe không như mình mơ tưởng.

Bạn tôi đến bến bờ đầy lý tưởng.
Nhưng sức mòn còn chịu đựng bao lâu?
Nay sức già bạn đã phải qua cầu,
Và tìm đến miền an nhàn Lạc Cảnh.

Đọc Cáo Phó mà thân này ớn lạnh!
Bạn đi rồi thì sẽ tới phiên tôi?

Tôi không tin! Vì yêu mến cuộc đời,
Sẽ ở lại cho tới ngày tận thế.

(Annandale, 31-12-2010)

VĨNH LIÊM